

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИТЕ ИНТЕРЕСИ.

С-П-В-25

XLVII. 2/100.

ТУРЦИЯ излезла е съвсѣмъ самота. Годишната цѣна за въ имперіята е 4 бѣли менидиета, а въ провинціята 5 бѣли менидиета. Писмата до Никола Геновича. Писма и дописки неплатени. Единъ листъ 4 гроша. Писмата които са отнѣсѣ до редакціята надплатени. Подписката за спомоществованіята става у Цариградъ-Балкананъ при Г. Алека А. Кръстьовича, настоятеля на вѣстникъ.

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЪ НИКОЛА ГЕНОВИЧЪ.

№ 14836

Ние са обрѣкохми да бѣдимъ кротъ-въшните разсѣжденія и миролюбивъ-нашіятъ языкъ. Туй обѣщаніе не са яви естествено твърдѣ извѣстно въ туй дѣто са отнѣсѣ до взаимни снѣшенія които съществуватъ между нашиятъ народъ и народътъ гърци. Нѣка кажимъ по-добрѣ, наше обѣщаніе ще бѣди до толкози ма-да дѣржимъ, щото ние сме три пъти повече наскърбени отъ положеніето което Гръцити дѣржяха въ раскуваніята на тѣхното народно съ-аніе срѣщу българскіятъ народъ.

При сичко туй ние са надѣвахи на-га да ни даде потребніятъ куражъ да можимъ да са удѣржимъ на вѣ-чината на нашата позиція и да не-мнимъ достойно нашата повѣрена-ужба. Прочее нашата служба въ туй-то са касай до взаимни снѣшенія-а гърцкити народъ и на българскіятъ-е да разбужда душити и да распа-ова огнѣтъ на несъгласіето, нѣ да-микроти добрѣ страстити и да съвѣ-ува доброто братолюбіе.

Ама ще ни кажатъ нѣкой-си безъ-руго че ние предприѣмахи една невоз-можна работа; че послѣднѣото гърцко-сѣбрание издигна между насъ и Гръ-цити единъ дуваръ за раздѣляваніе-ойто неможи да са прѣскочи; че бъл-арскіятъ народъ не трѣбува да са о-тава да са подзематъ съсъ нѣго как-то го направиха въ двѣти брошюрки: бѣлгаризмостъ и изложени-то които гърцката патриаршія обна-оудува преди нѣколко врѣме...

Ние знаими сичко туй и много дру-ти нѣща които не са нужни да дока-увахи тука. Нѣ какво нѣе придобѣими-а са прѣнасями съсъ Гръцити както

са прѣнасятъ-тѣ съсъ насъ, да ги-калѣсетимъ както ни калѣветъ-тѣ, да-ги дѣржимъ въ илотизмѣтъ както ни са-дѣржѣли-тѣ толкози врѣме?

Нѣ само ние нѣма да спечелимъ-нищо отъ туй, нѣ още ние ще загуби-ми и туй което ни отличава отъ тѣхъ: сирѣчь нашиятъ добъръ, миролюбивъ и наистина христіански характеръ.

Нѣка си стоимъ такензи каквито-сми, нѣка не са снисювами до безчес-тията рола която играятъ Гръцити. Гръцкити народъ не напѣднува въ христіанската цивилизация. Напротивъ-той са задѣлбочава отъ-день-на-день-по-много въ ветхото си язычество къ-ту чите языческити си списатели. Бел-кимъ единъ христіанинъ не струва по-вече отъ единъ язычникъ.

Ще ни кажатъ нѣкой-си още че-гърцката патриаршія ни отъказува съка-къвъ видъ отстъпки. Защото:

1-во Царското Правителство бѣ-ше заповѣдало да са направи едно сме-сено събрание, сирѣчь съставено отъ-едно равно число Българи и Гръци за-да склучи новити снѣшенія които трѣ-бува да съществуватъ между двата-народа, гърцката патриаршія направи е-дно събрание чисто народно сирѣчь-чисто гърцко.

2-ро Царското Правителство къ-ту поиска щото синодътъ да стави-смесенъ, сирѣчь съставенъ отъ толко-зи Българи колкото са Гръцити. Гръ-цити си направиха новиятъ уставъ съ-такъвзи единъ масторлъкъ щото гърц-кити синодъ да можни да унази чисто-народниятъ си характеръ за да не бинѣ-какъ да изгѣзи патриаршеското досто-инство отъ гърцкити народъ.

Ние знаими потъ напѣрѣнь че Гръ-цити нѣма никоги да склонатъ за съ-ставяніето на едно смѣсено съ-брадіе и на единъ смѣсенъ си-нодъ. На туй отгорѣ миналти врѣ-мена ни оправдаватъ съвършенно. Нѣ-кой-си отъ нашити съотечественици-имаха други мнѣнія; нѣ врѣмето имъ-дади да разумѣятъ че тѣ са напѣрю-ваха въ заблуденіе.

Гръцити да ли ще бѣдатъ по-снис-ходителни за напѣрѣнь или пакъ ще-бѣдатъ съ такъвзи каквито са биле и-до сега? Съ вѣстникътъ можни да-кажи да; колкото за нази, ние ще на-жимъ простишко и чистичко нѣ. Защото-Гръцити са иматъ помежду христѣн-скити народи каквото са имаше колѣ-ното на Левіи помежду дванайсѣти чѣ-футски колѣна.

Нѣ. Гръцити нѣма нищо да ни да-дѣтъ за напѣрѣнь както не ни са да-ли и отнапѣрѣнь. Да ли нѣе можимъ баримъ-да уназими правдинити си които ни да-ва Хати-Хумаюнътъ?

Тѣзи правдини, ние ги туряхи отъ-день-на-день въ опасностъ щото никой-отъ нашити съотечественици не са-догажда билъ. Гръцити са наедно, а-пакъ ние сме раздѣлени; Гръцити дѣй-ствуватъ, а пакъ ние играими; Гръци-ти ни искатъ пари за да развратяватъ-мірскити чиновници, и ние имъ давахи; Гръцити иматъ нужда отъ агенти за-да знаятъ какво вършимъ, и много отъ-нашити ставатъ тѣхни шпиони...

Такъвзи не е то са знай духътъ на-Хати-Хумаюнътъ; защото Хати-Хума-юнътъ дава равни права на сѣка една-христіанска или нехристіанска община-въ отоманската имперія, и слѣдовател-но дава воли на сѣка община да раз-

бива самичка собственити си народни учреждения.

Защо прочее да са мѣсимъ на гръцкити работи. Тѣ вършатъ тѣхнити си работи, защо да не вършимъ и ние нашити си? И ако нѣкой отъ насъ са на-миса въ гръцки работи нека го изключимъ отъ помежду-си. Туй не е ли най-доброто сръдство за да имаме миръ било съ Гърцити, било съсъ нави-си?

Ние расъдихми за добръ да туримъ предъ очити на нашити читатели извѣстїето си което бѣхми обнародували преди три мѣсеца и което заключава програмата която ще слѣдуваме въ из-даванїето на нашиятъ вѣстникъ. Ето го :

Съсъ драго сърце идемъ да ви извѣстимъ скорошното поъвяване на единъ новъ вѣстникъ. **ТУРЦИЯ** ще бѣди нѣговото име. Туй е една нова добрина която **Н. Ц. В. СУЛТАНЪ АБДУЛЪ-АЗИСЪ**, нашиятъ много обичливъ **ПАДИШАХЪ**, благоволи да даде на обичливиятъ си български народъ. Имаме си мѣстото да вървуваме че ще знайте добръ да оцѣните сички тѣзи благоволителна добрина за която ние бѣхме честити да са удостоими.

Отъ много вѣкови на насамъ ние ся уплакувахми отъ монополтъ който употребяваха върху нази Гърцити. Ние казувахми по нѣкои че тѣ ни забраняваха да са приближимъ до нашиятъ **ПАДИШАХЪ** и да му отпратимъ нашите искания, и по нѣкои че тѣ постигнуваха съсъ тѣхното си вліяніе при **ВИСОКАТА ПОРТА** за ползата на собствениятъ си народъ. Ние казувахме била че сѣко усилие за да поправимъ нашето положеніе и да излеземъ отъ нашиятъ плотизмъ бѣше несмънливо нарѣчено като бунтъ отъ Гърцити. Тѣзи уплакуванія можяха да са размѣсатъ и съсъ нѣкакви други по голѣми работи; нъ тѣ не бѣха лъжливи.

Днесъ нъ е веки тѣй. Нъ само ние искаме да имаме прави сношенія съсъ царското правителство, нъ и царското правителство иска само да има прави сношенія съсъ сичкити народи на отоманската имперія, и особно съсъ нашиятъ. Тѣзи взаимни желанія уравниватъ тука единти съсъ другити, и отъ тѣхъ излиза нази една нова епоха.

Много припжикъ са явила за основанїето на тѣзи прави сношенія между нази и царското правителство, и отъ тамка са роди намятаващата криза, която стана преди нѣколко време въ нашити сношенія съсъ Гърцити. Сега тѣзи криза са

прикротява, страстите са примиряватъ и день-тъ приближава въ който, като разумиятъ добръ собственити си интереси, Гърцити ще откажатъ сѣвършено да владуватъ българскиятъ народъ.

Колкото за нази, ние сме далечъ да подложими нашиятъ вѣстникъ да служи на разгнѣвени страсти. Ние ще го подложимъ съсъ голѣма грижа да служи за миръ и, много далечъ да раздухуваме огнѣятъ на несъгласїето, ние ще съвѣтуваме сѣкоги братството и съгласїето помежду дѣтата на сѣщиятъ баща.

Обаче забележете добръ, ние казуваме братството и съгласїето, нъ нъ владуванїето и монополтъ, или по добръ робуванїето и илотизмъ. Следователно ние ще поддръжаме правдинти на нашиятъ народъ, безъ да повреждаме правдинти на единъ други народъ покоренъ и той тѣй на царското правителство.

Колкото за туй което са относно до други народи покорени на чужди правителства, ние ще хортуваме за тѣхъ сѣкоги съсъ достоинство; нъ безъ да загуби истината най малката частица на правдинти си. Защото нѣя я иматъ народите вѣобще както и хората особно. Както са отличаватъ единти отъ другити по една разлика на добри качества, тѣй сѣщо виждаме да са отличаватъ единти отъ другити по една разлика на недостатки и несѣвършенства.

Има повече. Като е приближило таквизи народи до други таквизи, **ПРОВИДЕНІЕТО** е държало, то са знай, хисанъ за особинти способности на сичкити. Нъ дали е съ тѣй и съсъ мечтателните системи, напримѣръ, които прѣскаватъ панелленистити и панславистити? Нъ, далечъ отъ тамо. Нѣкой си ги плащатъ за да проповѣдуватъ таквази идея или друга таквази, и ето ти завчаски проповѣдници толкози горѣщи, колкото тѣ мислятъ че тѣхнити години или мѣсечни заплати са намиратъ по голѣми. Колкото за туй което са относно за да разгледуватъ способностити діаметрално противоположени на Гърцити, на Русити и на Българити и да държатъ за тѣхъ хисанъ, тѣ хичъ немислюватъ била. Тѣхъ ги плащатъ за да распрѣснуватъ една идея, и ето ги приобжрнати на хамали отъ единъ новъ сой, безъ да са погрижатъ за стоката която турятъ на раменаната имъ.

Противъ таквизи хора ще са трудимъ да предварюваме нашити съотечественници. И колкото повече ще съвѣтуваме отъ една страна иденти на общенародната наредба, за цивилизацията и успехити, толзи повече отъ друга страна ще блжскаме революционерити и безиравственити идеи.

Таквази е, безъ никаква скришна сѣлъ, нашата программа. Като щемаме предъ очити си само мирътъ, бѣгоденствїето и цивилизацията на народити покорени на **Н. Ц. В. СУЛТАНЪ-ТЪ**, и особно на българскиятъ народъ, ние имаме право да са уповаваме върху симпатїити на царското правителство и върху спомогливото стичанїе на нашити съотечественници.

Отъ нѣколко време на насамъ различни приказки ставаха тука въ столицата за протестанскити мисїонѣри за нѣкакво си прѣобрашенїе въ протестантизмътъ.

Тѣзи различни приказки, които нѣбѣха отъ една малка важностъ, произведоха едно скръбно впечатленїе и дълбоко раздразнюванїе въ духоити на сичкити класови на населенїето. Ето съсъ какъвъ тертипъ хортува **Журналъ** де **Константинопълъ** за поведѣнїето на протестанскити мисїонѣри въ единъ членъ когото препорѣчюваме на вниманїето на нашити читатели :

„Поведенїето на нѣкой-си протестански мисїонери побуди, както е извѣстно, отъ страна на **Високата-Порта** нѣкой-и мѣрки отъ крайна нужда на които причинити и важността бѣха предметъ на различни растѣлкуванія. Въпросити които са относатъ тѣзи мѣрки иматъ една твърдѣ висока важностъ която и туря въ състояніе да не оставимъ ние едно двоимисліе за този предметъ.

„Ние трѣбува най-напрѣшь да укажемъ че началото за слободата на богослуженїята е тука сѣвършено възъ отъ сѣко критикуванїе. Сѣки човѣкъ отдава на Турция тѣзи правда за дѣто религиозната търпеливостъ са изпълнява доста на широко въ нѣинити области. И за да са убѣдимъ на туй, стига само да фърлимъ очити си върху тѣ сѣбиранище отъ племена и отъ различни богослуженїя които никоя друга зем не прѣдставя и които живѣятъ въ на слободити условія на отоманската зем.

„Нѣка потвърдимъ прочее, тѣжъ търпеливостъ е била отъ вѣкови на насам, една отъ основити и почти една необходимостъ за политическата конституція на имперїята. Началото за слободата и сѣвѣстѣта принципели, чрезъ потвърждаванїето на хати-хумаюнътъ на Гюлхането нови гаранция които турятъ Турция подъ туй отношенїе, на чинътъ на на либералити държави.

„Правителството на **Н. Ц. В. Султанъ** не можн да си измени линїята на

взденіето си. И ние нямам нужда да кажем, че сѣки подданикъ на Високата порта, както и сѣки чужденецъ, е тѣхъ слободенъ, слѣдъ неотдавнитѣ мѣрки зети отъ началството, както е билъ и напѣшка, за да исповѣдува вѣрата която отговори на нѣговитѣ убѣждения, както са съобразили на законнитѣ условія отредѣни въ случай на обращеніе, отъ законитѣ на сѣчкитѣ държави на свѣтътъ.

„Запираніето на нѣколко души, подданици на Високата порта не е никакъ станало по причина на религіознитѣ нѣмнѣнія; нѣ по причини съвсѣмъ исключителни за общенародната наредба.

„Самиятъ въпросъ който зетитѣ мѣрки поддигатъ дѣйствително за протестанскитѣ мисии и които искатъ да се разясни е този: въ какви снорни прозелитизмътъ можи и трѣбува да са проповѣдува?

„Ако мнѣніята сѣ слободни, тѣхъ слобода носи съсъ себе-си естествено и слободата за обясняваніе на тѣхъ мнѣнія.

„Въ тѣхъ само слобода прозелитизмътъ черпи естествено оправданіето, и тогизи очевидно е че самото мнѣніе, на което той трѣбува да са проповѣдува е мѣстото на убѣжденіята, и самото оржѣе съсъ което нѣму е дозволено да се служи е безъ друго сѣщюто убѣженіе.

„Дѣйствително сѣка религіозна пропаганда загубя завчаски чистотіята на характерътъ си щомъ стани интереслива или нападнава щомъ прѣстани да дѣйствува единствено чрезъ убѣженіето. Тя е тогизи прѣстѣплива на религіозната слобода, и кѣту таквази, тя е непрѣмливна отъ едно образуванѣ и либерално правителство.

„Нѣка рѣчемъ повече. На точката на политическото зрѣніе, този видъ прозелитизмъ поврѣжда и конституціята на държавата.

„Разсѣженіята за общенародната наредба задѣлжитъ началството да тури единъ край на злоупотребитѣ и да запрѣти презмѣрноститѣ които можатъ да произлзатъ отъ разбужданіето на религіознитѣ страсти, и на които неизбежливото слѣдствіе ще бѣди да компромитирува и сѣщата слобода.

„Онѣзи които познаватъ Турція ще са съгласитъ съсъ нами че тѣхъ разсѣженія придобиватъ тука една важность съвсѣмъ особна, и, ако, както рѣкохми, толкози различни богослуженія живѣятъ въ нѣя слободно, никой не ще противорѣчи че то е станало тѣхъ, благодареніе на либералното и умѣренното работеніе на правителството.

„То запрѣтѣва разнижитѣ на мнѣніето да са изневѣрватъ въ припирни и дава

Доказателство на сѣко богослуженіе отъ този почетъ на съществуващитѣ вѣри, отъ тѣхъ осторожни прѣнасяніи къмъ религіознитѣ раздраженія които сѣ сѣщата сѣщюность на тѣрпеливостта на вѣрити.

„Нужно-ли е да доказуваме сега че прозелитизмътъ на протестанскитѣ мисіонѣри не са е сѣкоги проповѣдувалъ въ Турція съсъ условіята които показахми?

„Не са е забравило още туй което произвѣде раскипяваніето на страститѣ помежду христіанскитѣ насѣленія върху които той са ушита да употреби дѣйствието си.

„Правителството е знаело да заптисува религіознитѣ страсти сѣкой пѣтъ когато тѣ са сѣ нападували за слободни убѣженія, за искренни прѣобрѣщенія. Нѣ какво покровителство има нѣкой право да иска отъ него противъ най-чистото религіозно чувство, поддигнато отъ единъ прозелитизмъ които, въ името на слободата на съвѣстѣта, дохожда да напада на религіята на държавата и да проповѣдува умразата сѣщю тѣхъ вѣра по ханицата и по мегданитѣ. Достоинството на вѣрата което тѣрсятъ да проповѣдуватъ съсъ таквизи сѣдѣтва не ще-ли бѣди то първото да пострада отъ тѣхъ?

„Протестанскитѣ мисии, ние ще го кажемъ съсъ скръбъ, не са сѣкоги отстранявали отъ употребата на тѣхъ сѣдѣтва.

„Единъ вѣстникъ „Левантъ-Херадъ“ който неможи да са уцѣни за вѣстникъ, който прави голѣми малкитѣ нѣща, потвърди самичакъ че тѣ са сѣ вѣдавали на едно постоянно нападаніе, на единъ истински бой на религія. Тѣхънѣятъ прозелитизмъ земаше тѣхъ, единъ силенъ и пристрастенъ характеръ, като унизяваши безъ никакво исключеніе и безъ никакво уваженіе другитѣ вѣри. Тѣхъ са продаваха по сукацитѣ и по чарпшитѣ нѣ само свѣщенни книги, нѣ още и брошюрки пълни съсъ хули и клевети противъ вѣрата на имперіята.

„Естествена покровителка на сѣчкитѣ вѣри които съществуватъ въ имперіята, Високата порта щеше да са отстрани отъ мисіята си ако незабраниае на сѣба отъ тѣхъ да става една причина на раздражованіе за другитѣ и смущеніе за Царщината.

„Наистина протестантизмътъ има право за покровителство отъ Правителството тѣхъ сѣщю каквото иматъ и сѣчкитѣ други догми припознати въ Турція нѣ той не можи да има правдини които не сѣ и немогатъ да са дадатъ на никаква друга вѣра. Ако началото на общенародното проповѣдуваніе бѣши употре-

бено безъ караръ, какво зрѣлище щещи да бѣди, ние питами съвѣстно, наскрѣбѣнѣето на просвѣтената Европа, ако мюсюлманската вѣра, която като вѣра на царщината, има най-намалѣо толкози правдини колкото и другитѣ за да са распространява, са служещи съсъ тѣхъ сѣдѣтва на пропагандѣнѣтъ, и колко злощастни щѣха да бѣдатъ слѣдствіята на тѣхъ свирѣпа борба отворена помежду сѣчкитѣ вѣри.

„Едно сѣдѣство още по-силно отъ онѣи за които хортувахми, съсъ което протестанскитѣ прозелитизмъ са служилъ въ Турція и за което ние няма да са двоумими, е измамиваніето което осѣжда наведѣжнички и политиката и нѣравствеността.

„Най-сетѣ тѣхъ пропаганда, отъ която мюсюлманската вѣра истегли, не са е билъ покорила хичъ на полѣзнитѣ формалности испълнени въ полза на другитѣ богослуженія, и която, като тури новитѣ вѣроизмѣннички въ сѣобщеніе съсъ родителитѣ имъ и началството на религіята което искатъ да напунсатъ, дозволюва на сѣчкитѣ законни влѣнія да проповѣдуватъ и утвърдяватъ слободата и искренностита на обращеніето.

„Ето какъ сѣ разумѣли и испълняли мисіята си нѣколко протестански мисіонѣри, и въ какви условія синѣтъ са е често истръгнувалъ отъ вѣрата на родитѣ си и несъгласіето турено въ угробата на фамилинѣи въ името на вѣчната нѣравственостъ.

„Царското правителство което трѣбува да благодаримъ за честитѣ слѣдствія сполучени въ отношеніе за слободата на богослуженіето не ще никой да са рѣши да сѣснѣи дѣлото си като стои недѣятелно въ присѣствіе на туй състоаніе на работитѣ.

„Нѣ мѣрцитѣ зети отъ началството заминуватъ-ли снорѣтъ на умнитѣ прѣдпази наложени отъ нужността на положеніето? какво е направила Високата порта въ прѣстѣствіе на тѣхъ подбужданія, на тѣхъ погрѣжни на общенародната совѣсть?

„Нѣколко заведѣнія които зависѣха подъ нѣнѣнѣтъ сѣдѣ са затвориха; нѣ никой отъ мисіонѣритѣ не са е туралъ въ хапусъ; продаваніето на библията са доволни както сѣкоги въ позволенитѣ книгарици; събранията само са забраниха въ общитѣ мѣста дѣто тѣ земаха единъ съблзвнителенъ характеръ.

„Прочее ние не ще са колебайми да кажемъ че кѣту запрѣти презмѣрности на пропагандата, царското правителство не направи друго нѣщо освенъ да са повори на освѣтливата и предвидли-

вата политика която е съкоги следувала. То е изпълнило длъжностите си които му налагат почетът на религиозните вярвания, и затвори въ същото време портата на безрѣдбата толкози вредлива въ едно вещество за упазата на истинската свобода.

Нашите съотечественици знаятъ че молдо-влашкото правителство ве отъ рѣцѣти на Гръцки мѣнѣстирити и сичките имоти които тѣ имаха въ съединенити Княжества. За да дотакматъ празното мѣсто което тѣзи по-стапка направи на иманѣто имъ, гръцкиятъ патрикъ съгласно съсъ синодътъ и смесениятъ съвѣтъ иска да си усвои още и управленіето на сичките черкуви, на сичките мѣнастири и на сичките аязми въ отоманската имперія. Тѣ усвоиха били и аязмата на Влахерна които принадлежи на кюркчийскитъ еснафъ отъ 125 години насамъ.

Този въпросъ интересува сичките наши съотечественици. Защото приходѣтъ на сичките дискоси и на сичките акарети на черкувите, на мѣнастирити и на аязмити като ще са управляватъ отъ патриаршията, то са знай че най-големата частъ отъ приходици ще остава съкоги въ нѣннитѣ рѣцѣ.

Ето какво хортува Куріе-д'Оріанъ за аязмата на Влахерна въ двата си сѣдѣюща члена:

„Ний припорежчовами на вниманіето на международната комисія за посвѣтенити мѣнастири въ Молдо-Влахія една работа сега убисната въ Цариградъ и твърдъ собствена да направи да познаятъ начинѣтъ съсъ който гръцкото духовенство си прави да посвѣтаватъ или по-добрь си посвѣтава самичко люцкитѣ имоти.

„Като расказува тѣзи работа, споредъ нѣговата точка на зрѣніето, Византия сѣ проважда читателятъ на незнайми какво високо рѣшеніе на смесениятъ съвѣтъ наскоро съставенъ въ гръцката патриаршия. Безъ да дава ми за смесениятъ съвѣтъ едно точно определяване, ние можамъ да кажимъ че този Съвѣтъ е за гръцката община каквото Ахкамъ-адіе е за отоманската имперія. Той е билъ и повече, споредъ съва виднина, защото Ахкамъ-адіе не са види да счита помежду своити си правдини, правдината да можъ да посвѣтава своевольно на черкувитѣ имотити на такъва човѣкъ или на такъва еснафъ.

„Да доднимъ на работата. Касай-са за многочетниятъ кюркчийски еснафъ. Този еснафъ има единъ имотъ отъ една голѣма цѣна. И за да дадемъ една идея за него, стига ми да кажимъ че той е принѣсѣлъ въ шестъ мѣсеца вътрѣ до триѣсетъ хиляди гроша на новиятъ стопанинъ.

„Този новъ стопанинъ не е други освѣнъ гръцката патриаршия; и ако трѣбува да вѣрува ми Византия сѣ, имотѣтъ за който хортува ми цѣлъ да са повърни на патриаршията нѣ по причина на редовни права които да излязватъ отъ еснафътъ или отъ дефтерхането, нѣ по причина на едно религиозно посвѣтаване наскоро направено отъ смесениятъ съвѣтъ.

„Публиката много мѣчно ще повѣрува че една такъва работа става въ Цариградъ тамъ на минутата когато европеекитѣ вѣстници разгледуватъ секуларизацията на посвѣтенити мѣнастири които са намиратъ въ Румѣлія. Обаче нищо не е по истинно отъ колкото засвидѣтлюватъ триѣстити думи кюркчийскіе фърлени въ ханусъ отъ осемъ дена насамъ (').

„Сичките тѣзи злочестници се затвори на Влахерна въ тяхиятъ имотъ, и отъ тамъ са завѣдоха въ тѣмница отъ протосингелътъ на гръцката патриаршия сиомогиятъ отъ триста зангѣта. Протосингелътъ не са задоволилъ само съсъ туй. Увѣриватъ ми че той стоилъ нѣколко дена на Зангѣто като запералъ и други кюркчий които дохождали да нагледуватъ и да угъшаватъ прѣтелити си.

„Ние ще са повърнимъ на тѣзи работа наистина чудна.

„За днеска, ние ще са задоволимъ да протуримъ една дума: високото правосѣдіе на И. Ц. В. Султанътъ бѣше заповѣдало да са разгледва сегашната навга съобразно съсъ законити; нѣ патрикътъ не е никакъ още въспрѣвалъ да са представи на Ахкамъ-адіе било лично, било чрезъ единъ отъ своити си кеяи.

„Византия сѣ неудобрава туй което бѣхми казали. миналата недѣля, ажру чудното посвѣтаване което гръцкиятъ патрикъ, свѣтіятъ синодъ и смесениятъ съвѣтъ си направиха съсъ единъ имотъ който принадлежеше на кюркчийскитъ еснафъ.

„Този вѣстникъ казува, че ние сме нападували на гръцкото духовенство. Туй увѣриваніе не е право: ние бранимъ Хати Хумаюнътъ кѣту бранимъ правото

на прѣтѣжаніето. Нами ли е погрѣшката ако гръцкото духовенство забрави Хати Хумаюнътъ и не припознава отколышнитѣ правдини на единъ почтѣвъ еснафъ записани въ тефтерити на еснафътъ?

„Византия сѣ претандирува че нашитѣ свѣденія сѣ лъжливи и безъ мѣсто. Ние ги държимъ, напротивъ, за твърдъ точни. Протосингелътъ трѣбува да ми благодари за дѣто смѣлахми безчовѣчкитѣ свѣти които той дава ми на зангѣтата които са дигаха отъ тѣхъ си кѣйтити кюркчий.

„Името аязма които казуватъ да е имотѣтъ за който хортува ми, е споредъ Византия сѣ, едно доказателство безъ противорѣчіе въ полза на патриаршията. Ние мислимъ, че правото на прѣтѣжаніето са доказува отъ отантическити права които излязватъ отъ еснафътъ или отъ дефтерхането, а нѣ тѣй съсъ думи само. Ние ще видимъ накого ще даде право съдилището.

„Колкото за сѣга нѣка потвърдимъ че гръцкиятъ патрикъ повикавъ отъ правосѣдіето не са жива.

„Нѣка потвърдимъ още жестокото и беззаконното испѣданіе на кюркчийти отъ неакчипти на гръцката патриаршия преди единъ мѣсецъ.

„Византия сѣ претандирува че гръцката патриаршия била повърнила аязмата на Влахерна на кюркчийскитъ еснафъ и че била свободна да земе назадъ този имотъ който тя би поискала.

„Ако е тѣй, ацо патрикътъ Антимосъ който си повѣти пакъ тѣй, преди петнайсетъ шестайсетъ години, кюркчийскитѣ мотѣ ги испѣди отъ тамъ, зацо са испѣди и той чрезъ сентенція отъ арзъ-одакъ?

„Ако патриаршията има редовни права зацо не ги посочи? Ако кюркчийти не бѣха у тѣхъ-си, зацо не са отпрати на законното началство за да ги испѣди? и когато прибѣгнѣ до туй началство, зацо неще да са ми при него?

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИИ

КЪРЪМЪ, 15 Юлія. — Азъ искамъ да ви хортувамъ за къръмскити Българи. Съки отъ насъ повни онуй време което бѣши направло да настрѣхнатъ сичкити Българи които живѣхтъ покрай Дунавътъ; сѣки повни още и частѣта която, въ послѣдниятъ къръмски бой, остана въ Влахи. Тогизи исканията на влашкото правителство са бѣха облякли въ възмѣнка кога отъ нѣкон-си замаени лица които, съсъ туй плашило, плашаха нѣ само себѣ-си, нѣ и сичкото населѣніе. Тѣзи страшни лица, или по-добрь тѣзи народни предатели като желанха да

(') Запрѣвнитѣ кюркчий за които хортува французийскитъ вѣстникъ, са пушваха по миналата недѣля. — (Р).

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЪДЪ.

Депешити които дохода тука тѣзи недѣля отъ Виѣна ни извѣстятъ примиряваніето на Данимаркія, съсъ Германія. Мирътъ са подписалъ на 1 августъ Данимаркія отстъпува герцогщинити Холщайнъ, Шлезвигъ и Лауенбургъ на великити германски сили.

Движеніето което приземаніето на Рандсбургъ отъ Прусіанцити произвѣди въ цѣла Германія не са е утешило. Сичкити оправдателни растѣлуванія които обнародуватъ за този предметъ берлинскити вѣстници, немогатъ още да прикритѣтъ разлютяваніето което повѣденіето на Прусіанцити причинило помежду срѣднити и малкити царщини на германската конфедерация.

Ето какво казува за този предметъ австрійската Газета:

„До-сега прускіятъ сѣюзъ не е никогн зарадовалъ нѣмскіятъ народъ. Той е сѣкоги пригурчявалъ съсъ жестокостити си виѣнскіятъ кабинетъ, който е често отстъпувалъ по причина на цѣлъ, и общенародното мнѣніе е бивало често снисходително за подписанити на Прусія. Нѣ приключеніята каквито рандсбургскити не сѣ наистина собственни за да зацѣтъ сѣюзътъ който свързува двѣти най-голѣми царщини на Германія. Нѣмція трѣбува силно да желай щото раздорътъ, който стана по януарія вѣтрѣ въ конференцїята, и който злоупотреби една мѣгновителна власть, да стѣпни съсъ крака федералнити рѣшенія и била да са въспротиви прѣзрително на властѣта на Конфедерацията.“

Кореспондентинѣтъ на огебурската Газета дава нѣкакви си подрѣбности върху плановити на пруското правителство. Ето ги:

„Приземаніето на Рандсбургъ отъ прускити войски не ще остане една усамотена работа, и тя подбужда въ германската терція единъ неизмеримъ слухъ. Нѣ трѣбува да алацисами на такъвизъ работи. Дѣйствително трѣбува да са дѣйствува умно, и не трѣбува веки да са люлѣми въ призрази че Прусія ще дѣйствува само за собственити си интереси. Каквото и да кажѣтъ нѣкой прїятелни. Друго нищо по истинно немо-

жатъ каза колкото туй че Прусія не може да прїѣмни освенъ чисти положенія и че тя не може да остави за повече врѣме въ люцки рѣцѣ нѣкой-си мѣста отъ които има нужда.“

Въ Японія, безпокойствіето е станало твърдѣ живо. Сичкіятъ инглишки аскеръ който са намиралъ въ Кина трѣгналъ отъ Хонгъ-Конгъ се проливити на Шоманазаки. Британическіятъ пълномощникъ е решенъ да дигни байракътъ на посолството на Джедо. Мислятъ че Англія ще са помѣчи да испоплапаши Даймиовити противни на Европейцити и че ще сполучи да приземни проливити.

Лордъ Руселъ съобщилъ на двѣти Камари депешити на Г. Алконъ, извѣиредетъ министъръ на Англія въ Японія. Тѣзи депешни доказувагъ нужността да са проводи аскеръ за подкрѣпа въ Японія.

Ето заключеніята на тѣзи депешни.

„Като са размисли за предварителнити случки които можѣтъ да избухнатъ и за неизвѣстното положеніе на царщината, не е възможно да са кажа че единъ цѣлъ табуръ е не потрѣбенъ или пакъ една само часть ще може да стигни за дѣятливити операции които ставатъ вѣнъ отъ Йокохама.

Г. Лайардъ причелъ прѣдѣ камарата на общинити провинциити на Мексика покорени отъ Французити както и провинциити които не сѣ припознали още тѣхната власть. Той доказалъ че политиката на Англія е била сѣкоги да припознай правителството съсъ условіе да бѣди въ притѣжаніе на Мексика.

Прочее Архидукъ Максиміліанъ като е въ притѣжаніе на Мексика и на една значителна часть отъ мексиканската земя, инглишкото правителство убацило на французшкото правителство че нѣгозото намѣреніе е да съвѣтува царцата да припознай тогози князя кѣту главатаръ на мексиканското правителство кѣту току стори хаберъ на държавити че е вѣззалъ въ столицната.

Инглишкото правителство ще направи тѣзи постѣпки когито провинциити които сѣ още подъ властѣта на Жуарева, са подчинатъ на архидуковото правителство.

Новинити отъ Калкута и отъ Бѣбей сѣ отъ 13 и 24 юнія. Една кавга станала на 2 юнія помежду авганистанскіятъ емиръ и Авзулъ-ханъ, нѣговъ братъ. И двѣти партії биле силни. Сѣка партія имала по 30,000 души и по 40—50 попа. Авзулъ-ханъ са надвилъ. Той загубилъ най-голѣмата часть топчинната си; 2,000 отъ нѣговити хора са убили, и оставилъ 4,000 затвореници, въ рѣцѣти на непрїятелѣтъ.

Едно твърдѣ голѣмо вѣлненіе царува въ гориги помежду Мамундъ и Байорія които се располагатъ да нападатъ Инглизити.

Мониторѣтъ извѣстятъ че заповѣди са сѣ дали въ воинскити скелѣ за да са испроводи едно число гимни потрѣбни за прѣнасяніето на аскерътъ който ще са дведе отъ Мексика. Тѣзи гимни, казуви Мониторѣтъ, ще трѣгнатъ отъ Франція презъ августъ.

СѢКАКВИНѢЩА И НОВИНИ.

— Анверн ефенди са наименува муха себеджи на н а и д а т ѣ т ѣ, който са замѣни съсъ Емиръ-бей, наименованъ членъ отъ сѣвѣтътъ а финанците.

— Али-бей, членъ отъ сѣвѣтътъ на финанциити са наименува мектубчи на Маалието.

— Али-бей членъ отъ сѣвѣтътъ на финанциити са наименоува членъ на менмудиріето.

— Тасинъ ефенди са наименова членъ отъ сѣвѣтътъ а финанците.

— Моринѣтъ постъ извѣстятъ съставяніето на единъ комитетъ който да спомогни на еркенското преселяваніе. Въ единъ членъ, този вѣстникъ напада много страшно на кѣвелишкото правителство на Русіи свикува англійскіятъ народъ да доди а помощъ въ нмето на човѣщината.

— Вѣстникъ Газетъ дю Минди обнародува въ клонити си една кореспонденция отъ Царградъ която, като хортува пакъ за черкешкото преселяваніе, казува че Европа скоръ ще снажи дивити и безчовѣшкити намѣренія на московцити които са трудатъ съсъ различни колайлѣци да порускуватъ аселеніята покорени насла подъ тѣхніятъ жилѣзенъ хумотъ.

— Французити вѣстници които пристигнаха съсъ последната поща ни извѣстятъ че голѣмъ градъ, размѣсенъ съсъ вѣдръ дѣжъ, падналъ въ Парижъ и въ околности му.

— Уверяватъ че една комета щяла на скоро да доиде толкози близо до земята щото щяла да тури въ опасност нашата планета. Единичната утѣха която ни дава астрономътъ, който извѣстява този феноменъ, е че ако тѣзи двѣ тѣла на се погледнатъ едно съсъ друго, зрѣлището щяло да стане много великолюбно. Въ двайсетъ и четири сахатъ, нощити щѣли да са угряватъ отъ една свѣтлина много по бляскава и по бистра отъ свѣтлината на слънцето.

— Марсийската архіологія сполучила да се обогати съсъ едно твърдѣ интересно дѣло. Казуватъ че единъ археологъ отъ този градъ изнамерилъ имената на патрициити които сѣ управлявали Марсилия на седмѣтъ и осмѣтъ вѣкови. Тѣзи имена биле написани на плочи които до-сега никой не е можилъ да ги расчете.

— Сандъ-бей, секретаръ отъ давхалието съсъ вѣскачи на чинътъ Улахъ отъ втори класъ.

— Въ Москва са занимаватъ съсъ единъ проектъ за да са направатъ желѣзни пѣтица по сичкити части на тѣзи широка столицина.

— Московското правителство забранило веке изнашеніето на конѣти отъ южна Русія.

— Княгиня Дерника тръгнала тѣзи динѣ отъ Парижъ за Цетина.

— Тѣзи динѣ са раздади тука едно обявление подъ име Компанія отъ Г. И. А. Богорова въ което той убажда на нашити съотечественници проектътъ за съставяніето на една компанія съсъ помощта на която да са гетердиса една фабрика на Пловдивъ да тжче и предъ намукъ. Въ туй обявленіе нѣ видѣхми оци и уставътъ който ще служи за вѣтрѣшнити наредби на съдружеството. Този уставъ е съставенъ отъ 17 членови добръ написани.

Компанията за която хортувами е припозната и потвърдена отъ царското правителство, съсъ едно ираде. Серміята ѣ обѣма 2,000 лири; тѣзи серміа е раздѣлена та 2,000 акція, и сѣка една лира ще съставлява една акція.

Споредъ обявленіето на основателятъ, Н. Ц. В. благоизволилъ да земи 250 акція които нѣка тжѣ да кажимъ, сѣ едно искрено насържаваніе на трудовети на нашіятъ почтенъ съотечественникъ.

Този примѣръ даденъ отъ страна на Н. Ц. В., е доста вѣдѣренъ да изражи неговото горѣщо желаніе за развитіето и за успѣха на индустріята въ империята си. Дано и нашити съотечественници, и особно нашити първенци, да зематъ и тѣ едно широко участіе въ пофалното предпріятіе на Г. И. А. Бого-

рова, съобразно съсъ чувствата и съсъ желаніето на Н. Ц. В. Султанътъ.

— Царятъ на Португалія натоварилъ италийското посолство да го представя при Високата-Порта.

— Н. П. министърътъ на общенароднити работи далъ заповѣдъ да са направи единъ пѣтъ отъ Требина до Сутарина и да са направи една скеля въ тѣзи послѣдни мѣстность. Кѣймакинитъ отъ Трибуна обилотилъ веки сичкити мѣста на този новъ пѣтъ за съобщенія който ще са отбива и презъ Зюбенъ и ще улѣснява търговскити сношенія помежду Херзеговина и стѣнината.

— Ферикъ-Али-паша, генералъ отъ артилеріята са наименова управителъ на Белградъ.

— Една кореспонденція отъ Джюмая ни извѣстява че отъ началото още на пролѣтъта и дори до сега голѣми дѣждови паднали та дѣва отъ които пролязълъ чести наводненія. Тѣзи наводненія биле причинили голѣми поврѣди. Най забѣлежителната, казува кореспонденцията, е сасипуваніето на училището отъ пороятъ. Ученицити сѣ варагали изъ праховити на черковніятъ дворъ. Тѣжката е всеобща. Гражданити глѣдали съсъ равнодушіе развалинити на училището. Що ги е грижа? —

— Казуватъ че грѣцката патриршіа дала веке такриртъ си на Високата Порта относително за рѣшеніето на черковніятъ ни въпросъ.

— Въ послѣдніятъ си брой, Свѣтникътъ извѣстява че нередовното идѣніе на българската Пчела въ столицата произлязувало отъ туй че тя чякала въпорътъ Азизъ за да не плаща поща парѣсѣ. Свѣтникътъ не щени-ли и той да стори добръ да са примиря съсъ парадовната дружина за да чака и той въпорътъ Азизъ да му испроважда бадѣва вѣстницити?

Прочитамъ въ Куріе д' Оріанъ:

„ Публиката знай че нѣ не обичамъ да бѣлемъ злоупотребити: нѣ тя знай отъ друга страна че полѣзити мѣрки сѣ сѣкоги споменѣти съсъ пофали въ нашити колонии: ти знай още че нѣ отдавамъ съсъ драго сѣрце правда на чиновнити които са отличаватъ по умѣтъ си, по правината си и по чиставината си.

„ Кіани-паша е единъ отъ чиновни цити за които често сѣ имали случай да хортувамъ за доброто имъ. Отъ мѣсець Марта, епоха отъ неговото влѣзуваніе въ служба като министъръ на финанцити, заплатити на чиновницити отъ сичкити администрациі както и хаковити на аскерятъ по земя и по вода, сѣ плащатъ редовно сѣки мѣсець. Нѣ хортувамъ разумѣва са, само за въ Цариградъ.

„ Тѣзи редовность която преди наименованіето на Кіани паша несъществуваше, ще произведе едно добро слѣдствие. Чиновницити ще изпълноватъ длѣжностити си когито знаятъ че тѣхната работа ще земе на врѣме заплатата си. Нищо друго не изумѣва ревността на единъ чиновникъ на царщината както нужността да са задѣлжава за да по-срѣца нуждити на фамиліята си.

„ Има една друга причина. Заплатити на чиновницити поразшавуватъ малко и цареграшката търговія, а забавата на тѣзи заплати докарува сѣкоги слабостта и сиромашіята.

„ Слѣдователно трѣбува да благодаримъ Кіани паша за дѣто тури една редовность въ плащаніето на заплатити които неговити прѣтшественници не сѣ никоги направили.

— Споредъ Анатоликосъ Ас-тиръ международната комисія, която ще разгѣдува претандиранити правдини на Грѣцити за свѣтити мѣста въ Молдовахія наченала веке работити си.

— Едно писмо отъ Лондра извѣстява че едно ново общество щяло да са състави въ тѣзи столица съсъ намѣреніе да улѣснява културата на намукътъ по источнити страни.

— Отъ много мѣста ни направиха забѣлежаванія за дѣто нашіятъ вѣстникъ са забави толкози врѣме въ издаваніето си. Тѣзи забави произлѣзи отъ двѣ причини които избѣгнахми и които не сѣ пужни тука да расправами. ТУРЦИ зафаца днесъ издаваніето си, и тя ще го слѣдува занаврѣшъ сѣкоги редовно.

— Миналата недѣла починахъ испитаніята на ученицити въ училището при българската черкува. Тѣзи испитанія траяха двадна. Едно голѣмо число народъ присѣствувалъ на този годишенъ празникъ.

— Казуватъ че синодътъ и смесеніятъ свѣтъ сѣ рѣшили да подадѣтъ на царското правителство едно прошеніе което да имъ даде едно ираде за разфрлѣніето на черковніятъ борѣ по епархіити. Този борѣ са вѣскачувалъ на 14 милиона гроша.

СКРИШНОТИИ НА ЕДИНЪ ПОПЪ.

Има хора които, безъ да са отлича-
ватъ по нѣкои ласкави каквини, иматъ
скапоцѣнни дарби въ сърцето си и въ у-
мѣтъ си, и са виждатъ да са сѣ родили
за късметъ-тъ на други-ти. Тѣзи хора не
са сѣвница които свѣтатъ; тѣ са свѣтила
добродѣтели които привличатъ, и на ко-
ито влїяніето са усѣща на сичко което са
приближава до тѣхъ. Дѣното на тѣзи
тварки е добрината; формата, сладкостъ-
та; Г. Р. . . е отъ таквѣзи хора; отъ
първото си вижданіе той привлича симпа-
тіята; и къту токо са запознае, на тѣзи
симпатія отгорѣ, той прилага едно голѣ-
мо прїтелство и една искрення почитъ.
Той има тѣзи прилжстїлка когато дѣдо
Господъ са вижда да е далъ само на дру-
гїятъ полъ: прилжстїлката, и разумѣвамъ
прилжстїлката на умѣтъ, най-ласкателна-
та отъ сичкити.

Макаръ и да не е жененъ и да жи-
вѣе малко далечко отъ Парижъ, неговата
къща е обаче една отъ най-хубавити; той
прїема по обичаятъ си нѣколко прїатели,
и по причина на пословицата които си хо-
дѣтъ на седежки са елендисуватъ, никог-
туй малко събраніе нѣ са разжвряваше до-
дѣ не рѣче нѣкой по нѣкой приказка.

Прѣди нѣколко дни азъ имахъ честъ
да отида на тѣзи прїателски събранїя; о-
смина бѣхми на суфрата.

Разговорката, която са зафана най-на-
прешъ за разни предмети, вжнка отъ по-
литиката която ненаправа никогди добра
разговорката, зафана са подиръ вденїето
за деликатото мѣсто на чувството; мѣсто
за което много врѣме сѣ са мжчили хора-
та да намѣратъ, и за което сѣки мисли че
го е намѣрилъ.

Дали любовта е възбудена най-мло-
го отъ тѣлесната хубостъ? Да ли можи
да минн нравственната хубостъ за една
широка честъ? или пжкъ е нѣкое чу-
ство неволно и слободно? умѣтъ и свѣ-
стѣта можятъ ли да я владѣятъ и били
да я развалятъ? каква игра играе суета
та въ любовта? каква сила притурятъ
сичкини?

Сичкити тѣзи питанки са предложн-
ха, и сѣки ги сждеше колкото му стига-
ше кушалата; сѣки ги тълкуваше както
можеше. Само единъ отъ назн можѣ да и-
знамѣри едно малко кюше за искреннїятъ
животъ на сѣки гостъ чрезъ мненїето ко-
ето той поддържаше. Рѣдко е наистина,
да можи нашето мислѣніе за любовта да
са отрѣди вжнъ отъ нашити впечатленїя и
нашити наумяванїя. Да земимъ да мисли-
мъ съвъ умѣтъ си който да е станалъ
безличенъ ще рѣче да направимъ една о-

перація за духътъ за който малко хора и-
ма способни, и най-много да размислятъ
за чувството.

Жално ми е, каза Г. Р. дѣто попѣтъ
ни не е можалъ да доди на мойто покане-
ніе; нѣговата дълга бѣитностъ и нѣгово-
то дълбоко познанїе за хората би фжрили
нѣкоя нова свѣтлинка върху предметътъ
който ни занимава. Нѣзнаа дали отъ сѣр-
цето си или отъ сѣрцата ни другити е
можилъ да изнамѣри толкози деликатн
жилки на човѣшката душа; нѣ въ нашити
прїателски разговорки той ма е сѣкоги о-
чудвалъ и ползувалъ съвъ хубавити си
приказки.

— Ами нали ми рѣкохти че ще го ви-
димъ този вечеръ, попита Г. Марїа . .

— Той ми са обрѣчи ушъ че ще доди,
отговори Г. Р. . .

— Е добрѣ! Като доди нѣе ще го на-
мѣсимъ въ нашити разговорки и ще го
попитамъ.

— Нѣ го питайте много за питанки твѣр-
дѣ положителни. Азъ познавамъ умѣща
по-широки и съвъ по-малки предразсѣдки и
пригворки; ама нѣе знайти, като менѣ, колко
масторски хоротува той за нѣкой работи.

— Азъ знамъ още съвъ колко нетѣрпе-
ніе той влиза та са бжрка въ нашити раз-
говорки; презъ динѣ си у дома, той ни за-
хоротувава цѣла пощъ, като ни приказу-
ваше нѣкой новини отъ послѣдното си пж-
туванїе въ Кина.

— Стоялъ-ли е той тамъ много врѣме
попѣ, попитахъ азъ.

— Да, Господжа, ми отговори Г. Р. . .
и хемъ презъ най-хубавити години на жи-
вотѣтъ си; и азъ който са познавамъ съ-
въ нѣго отъ трийсетъ години напасамъ,
още когито той стана попѣ, сѣкоги съвъ
са питалъ самичкѣтъ какъ е можѣлъ да са
раздѣли отъ фамиліята си, отъ почетѣтъ
и обичѣта на едно цѣло населенїе, за да
отиди да занесе на варварски народи има-
нїто на свойта душа.

— Има тука една скришнотїя! извика
Г. Марїа, . . какъ нѣе да не сте можили да
я разумѣйти?

— Азъ не смѣяхъ никогди да попитамъ
дѣда пона, макаръ и да ми е хоротувалъ
често за да ма подкани да мисля че той
има една скришнотїя въ животѣтъ си.

— Трѣбува за нѣя да му исками довѣ-
ренїето, повтори Г. Марїа . . Ако доди то-
зи вечеръ, и ако нѣе сички ми помогнити
малко-много, надѣвамъ са да я научимъ.

На тѣзи минута са чукна звжнецѣтъ.
“Вишѣ та са потрудете и опитайте
работата, каза стопанинѣтъ на къщата,
като дади ржката си на Г. Марїа . . Ето
дѣда пона. Нѣка заминимъ въ салата.”

Дѣдо попѣ влѣзи въ салата токо-
рѣчи наедно съвъ назн.

— Ама правнѣе работа, дѣдо попе, му

каза завчасни Г. Марїа . . Насъ ни бѣше
дофдало много че нѣма да додите. Нѣе са
елендисувами пресъ-купъ-за-грошъ отъ е-
динъ сахатъ напасамъ за бѣдното човѣш-
ко естество, и са припирами безъ да мо-
жимъ да са споразумѣими, нити пжкъ ра-
зумѣими нѣщо върху този страшенъ пред-
метъ за любовта. Вашата опитностъ за
хората би-била много полѣзлива въ тѣзи
борба и нѣе бихти ни дали миѣнїето си
върху тѣзи горѣщи питанки.

— Тѣ не сѣ мой работа, господжа, ка-
за дѣдо попѣ като са смѣеше подъ му-
стакъ.

— Напротивъ, дѣдо попе; най-добриятъ
сждникъ е онзи който нѣе е наведнжшки и
сждникъ и партїа.

— Въ таквази случка, господжа, каза
дѣдо попѣ съвъ едно ударенїе на гласѣтъ
твѣрдѣ неопредѣлително, кой ще држжи
да кажи и да потвѣрди че нѣе е бивалъ
никоги партїа?

— Ахъ! скришнотїята! извика Г. Ма-
рїа съвъ таквази живостъ която показува
дѣното на характерѣтъ ѿ, и която нѣзнае
какъ да вжжджжи.

— Скришнотїята! повтори полѣка дѣ-
до попѣ като питаше съвъ поглѣдити си
Г. Р. . . който бѣше сѣдналъ на нѣговата
страна.

— Този човѣкъ повтори масторски сич-
ко туй което са бѣше рѣкло подиръ о-
бѣдѣтъ и стана терджиманинъ на нашити
другарски исканїя.

— Нѣ нѣе ми искали едно довѣренїе,
рѣче дѣдо попѣ който са бѣше убѣдилъ
веке половинната.

— Да, да, рѣкохми и нѣе синца навед-
нжшки.

И осемъ лица молбачи згжрнаха рж-
цѣ за да свжршатъ побѣдата.

„Нѣе сти сички мой прїатели, подбра
той, като фжрлѣше насамъ-и-нататѣтъ е-
динъ благоволителенъ поглѣдъ. Азъ скла-
нямъ да ви задовола и да ви убада скри-
шнотїята на мойто сѣрце. Тѣзи скриш-
нотїя е толкози проста щото вашето лю-
бопитство можи белкимъ и да намѣри нѣ-
коя измана; тѣзи скришнотїя е една исто-
рїя открита и скржбна наведнжшки. Азъ
съвъ си я пофтарилъ у себе си много че
сто подъ чаджрѣтъ на пжтуванїето си и-
ли върху кувертата на една гимїя нощемъ
по видѣланната на звѣздити. Искамъ да ви
я убада ако нѣе съвъ душевни движе-
нїе, то баримъ безъ гризенїе на свѣстѣ-
та. Тя е единъ отдѣлъ (глава) зиѣде да са
притурж на тѣзи стара и несвжршена кн-
га за любовта; наистина тя е единъ от-
дѣлъ нѣизрѣкливъ.”

Нѣе бѣхми насѣдали наоколо при е-
динъ мангалъ, и синца са бѣхми обжр-
ли кѣдѣто дѣда пона за да го видимъ какво
ще прави. — (слѣдува)